

[Gottschalk-Hansen.]

ministeren, måske i henhold til sin politiske trosekendelse, skal sige. Jeg vil tro om hr. K. B. Andersen, at han ved, at sådan er det jo ikke.

Der er ingen i samfundet i dag, der ville spekulere i, at andres børn, og her tænkes måske på mindrebemidlede børn, ikke skulle kunne få den samme uddannelse og undervisning som alle andre. Det er da en lykke i vort samfund, at demokratiseringen er nået så langt, at det ikke nu er forældrenes økonomi, der er det afgørende. Jeg ved godt, at man ved en gennemgang af de studerendes ophav, hvis jeg må sige det således, eller økonomiske baggrund kan pege på, at der måske fra de mindstbemidlede og de mindrebemidlede rækker kommer færrest, men der er alligevel, hvad den almene skole, undervisning og uddannelse angår, næppe noget skel at notere i dag, lykkeligvis.

Med hensyn til ministerens bemærkninger om de 3 muligheder højskolen, efterskolen og ungdomsskolen er det selvfølgelig rigtigt, som undervisningsministeren siger, at højskolen har 18 år som minimum, men det kunne vi vel nok klare ved en ændring af højskoleloven, hvis vi samtidig ændrer undervisningspligten.

Der var en ting, jeg ikke fik sagt i mit første indlæg. I det konservative folkeparti vil vi gerne drøfte denne sag, og vi er interesseret i at få en fyldig udvidelse af undervisningspligten, men vi er på den anden side ikke interesseret i at holde børnene — må jeg sige det sådan — for længe inden for skolens rammer i den sidste ende, således at de bliver for gamle, når de kommer ud. Vi vil derfor være meget interesseret i, hvis der kunne skabes samling om, at man åbnede adgang til, gennemførte ved lov, at undervisningspligten begyndte ved det 6. år. Det er jo tilfældet i en lang række lande. Den statistik, som hr. Lauge Dahlgaard så venligt har udarbejdet til mig, beviser klart og tydeligt, at i de halve af de, jeg tror nok nogle og tyve lande, jeg remsede op, har man 6 år som begynderår, og det kunne man vel også finde frem til her.

Jeg er lidt bange for den tanke, som ministeren ventilerede med hensyn til et sabbatsår eller et pauseår. Jeg har jo set så mange eksempler på børn, der kom ud af skolen og så fik et sådant år, de boede måske i

England eller Frankrig eller et andet land eller beskæftigede sig med noget helt andet; det var uhyre svært for dem at finde tilbage til rytmen. Skoletræthed er jo noget, vi alle har kendt til, men det er jo noget, der kan overvindes, og hvis man netop laver den strukturændring i skolens liv, som vi alle er inde på, med udbygning af de musiske fag, med valgskolen, med dette at kunne fremelske de personlige interesser hos den enkelte elev, så vil denne træthed ikke blive så mærkbar, den vil ikke blive så følelig. Så jeg tror faktisk, man meget let kunne finde frem til en måde at klare dette på, derved at man nuancerede, varierede undervisningen og henvendte sig mere direkte til den enkelte elev med hans eller hendes forudsætninger, med hans eller hendes interesser.

Jeg er meget opmuntret ved ministerens oplysning om lærerproblemet — det synes jeg er uhyre værdifuldt — såvel som om lokalespørgsmålet, som man jo ikke kan frigøre sig for er en ting, der eventuelt kunne brænde på. Jeg ser, at det ikke kan blive en anstødssten, det kan ikke hindre, at vi skrider til denne udvidelse af undervisningspligten. Jeg føler mig overbevist om, at de tanker, som undervisningsministeren på sit partis vegne og jeg på det konservative folkepartis vegne her er fælles om, vil kunne få en let gang gennem tinget, når vi til efteråret ser fremsat et lovforslag om en principbeslutning.

Jeg har bemærket, at der i dagbladet Aktuelt mandag den 6. marts var en enquête, hvor repræsentanter for det høje ting blev spurgt om deres syn på det 8., 9. og 10., ja, man nævnte endog det 11. undervisningsår; det sidste er mig nu ukendt, når vi taler om folkeskolen. Ministerens partifælle hr. Kaj Rasmussen var fuldt og helt enig i de synspunkter, som både hr. K. B. Andersen og jeg her har givet udtryk for. Hr. Kaj Rasmussen var også inde på tanken om sabbatsåret, pauseåret; jeg står meget uvis over for dette, men jeg vil selvfølgelig gerne være med til at drøfte det fordomsfrit, det er da klart, når vi skal gå i realitetsforhandlinger. Hr. Bernhard Baunsgaard sagde i sit indlæg:

„Det moderne velfærds- og industri-samfund, som vi nu er så langt inde i, kræver mere uddannelse af alle. De bor-